

Els nous inquisidors

written by Josep Maria Loperena | 13 de juny de 2019

Jaime Moreno, Javier Zaragoza, Fidel Cadena i Consuelo Madrigal, acusadors públics del judici del Procés, són fills naturals de la dictadura. Franco va ser Fiscal Major del Regne per dret propi. Per tal de disposar de la vida de cada un dels seus súbdits, va desencadenar una revolta feixista contra la República, va incubar un genocidi i va dur a terme un estrall de pillatge i tirania mal anomenat Guerra Civil. La seva Santa Croada, una conquesta en nom de Déu, va convertir tot el territori nacional en un camp de batalla.

Franco, prebost major del Sant Ofici va depurar a 'rojos', maçons, separatistes, desafectes i llibertaris. Per salvaguardar el seu règim va dirigir amb impagable complicitat de capellans, jutges i militars una repressió total basada en el terror. Els seus principis antidemocràtics, enfortits per l'Església catòlica per la qual el liberalisme constituïa el més gran dels pecats, el van dur a cremar vius als vençuts com a càstig exemplar. Va substituir la templança i l'equitat per l'odi i la venjança.

José María Aznar, qui havia format part de les files de la FET i de les JONS, va heretar de Franco la forma de regir el destí d'Espanya. Quan li tocà portar les brides de la seva estimada pàtria, va adequar aquell despòtic model a la realitat de l'època. Durant la dictadura els judicis se celebraven, com ara el del Procés, sense cap mena de garanties. No existia la presumpció d'innocència sinó la de culpabilitat. La nova Inquisició va jutjar, condemnar i empresonar els ciutadans que no

combregaven amb les seves idees. Les seves víctimes van ser, essencialment, els 'rojos-separatistas' que havien intentat trencar el sòl patri. Aznar va declarar la guerra a Catalunya més tard ocupada a la força per Rajoy, el seu successor al PP. Però tal com ja els ho vaig aclarir al seu dia, l'aleshores president de Govern, un ser incapaç, anodí i covard, va donar carta blanca als magistrats del TS per poder substituir i executar les seves funcions: la protecció de la monarquia borbònica i la defensa de la unitat d'Espanya. Ho va fer a costa de deixar de dirigir l'Estat espanyol. Va convertir el jutge Pablo Llarena i els fiscals i magistrats de l'alt tribunal en els dirigents de l'Executiu.

El resultat d'aquest caos no és altre que el judici de la confusió i la vergonya. Els inquisidors d'ofici són els impulsors de la màquina judicial, els pesos pesants de la justícia que arrossegueuen a l'esquena la càrrega de centenars i centenars d'anys de presó imposats a les seves víctimes. A la pràctica són tan imprevisibles i perillosos com un caragol desfermat dins d'un motor a propulsió: xoca per tot arreu. Durant la pràctica de la prova, l'acusació, el quartet de la mort, va fer el més gran dels ridículs. El seu odi mortal envers els independentistes els va privar de serenor: interrogatoris repetitius i pesats; desconeixement dels llocs, dies i hores de l'esdeveniment mostrat en els vídeos i una manifesta displicència davant tot el que tenia lloc a la Sala.

Aquesta apatia processal i deixadesa d'aquest equip de pseudoexperts només té una explicació. Els nous inquisidors de la vella Espanya unionista i corrupta del rei Borbó sabien que havien guanyat el judici. Coneixien, com la palma de les seves mans, el

contingut de la decisió de la futura sentència. Les altes peticions de presó per a Oriol Junqueras, els Jordis, Carme Forcadell, Joaquim Forn i la resta dels seus caps de turc (blancs de càstig no de justícia) anaven a ser concedides gustosament pel Tribunal. Pensaven, no sense raó, que no tenia cap sentit trencar-se les banyes practicant proves si el desenllaç del Procés ja estava escrit i beneït pel Sant Ofici.

Cap de les víctimes de Franco va satisfer la seva gran il·lusió: contemplar com un seguici miserable de purpurats, centurions i falangistes duia el seu cadàver al *puddero* perquè els cucs en devoressin amb avidesa les restes putrefactes. El sàtrapa va morir al llit santificat amb els sants olis, però els seus successors –Llarena, Marchena, Lamela, Madrigal, Moreno i els altres capitosts de l'executiu espanyol disfressats de juristes– segueixen vius. Circulen lliurement per les més altes instàncies i tribunals europeus amb total impunitat.